

KS. SNOWACKI FRANCISZEK SALEZY (1857-1930)

Urodził się 28 października 1857 roku w Trzcielu w powiecie międzyrzeckim (brakuje w aktach personaliów rodziców). Po zdaniu matury zgłosił się na studia teologiczne. Ponieważ seminaria duchowne w związku z kulturkampfem były zamknięte, władza duchowna skierowała go na studia do Innsbrucka, gdzie został wyświęcony na kapłana 14 marca 1883 roku. Po powrocie pełnił bez formalnego przydziału obowiązki wikariusza w Świerczynie, gdzie pomagał proboszczowi księdzu Theinertowi. Do Świerczyny zjechał tymczasowy landrat Guenther (dziedzic Kunowa), spisał protokół i zakazał mu pełnienia czynności kapłańskich w powiecie wschowskim.

Odtąd co pewien czas do kościoła w Świerczynie przybywał komisarz policji z Osiecznej (protestant), który siedział na mszy świętej odprawianej przez niego. i rozpytywał o inne czynności, jakie wykonuje w parafii. Ponieważ zmierzało to do wytoczenia mu procesu, od października 1885 roku przeniósł się do Domachowa, a po pewnym czasie do Sypniewa. Kończył się już kulturkampf i w 1887 roku otrzymał skierowanie na wikariat do parafii św. Marcina w Poznaniu. W 1892 roku został administratorem i mansjonarzem w parafii Poniec, gdzie prepozytem był znany społecznik ksiądz Jan Respądek. Pracował tam 10 lat. W 1902 roku powierzono mu administrację parafii Zabartowo. W 1903 roku otrzymał probostwo w Cerekwicy (wtedy dekanat obornicki). Jednocześnie był od 1911 roku prodziekanem, a od 1912 roku dziekanem dekanatu obornickiego. W 1918 roku otrzymał godność dziekana nowo utworzonego dekanatu szamotulskiego. Jakiś czas (1914/1915) jako dziekan zastępczo opiekował się nieobsadzoną parafią w Obrzycku.

Znana jest jego działalność społeczna od czasu jego pobytu w Poniecu. Był tam wieloletnim prezesem Towarzystwa Przemysłowego i w październiku 1893 roku reprezentował tę organizację na I Zjeździe prezesów i delegatów w Poznaniu (odbywającym się pod kierownictwem księdza Piotra Wawrzyniaka). Uczestniczył również w II Zjeździe prezesów towarzystw przemysłowych 15 września 1894 roku w Poznaniu. W 1894 roku wraz z zaproszonym patronem spółek księdzem Wawrzyniakiem wziął udział w majówce Kółka Rolniczego w Poniecu, z czego można wnosić, iż był opiekunem tego Kółka. Znajdował się w zarządzie Spółki Bank Ludowy w Poniecu, w 1897 roku był dyrektorem tej Spółki. Tego rodzaju działalność negatywnie opiniowały lokalne władze pruskie. W 1895 roku rejencja poznańska odebrała mu uprawnienia do nadzoru nauki religii w parafii (gdzie było 7 szkół ludowych).

Podczas pracy w Cerekwicy działał w Spółce Bank Ludowy w pobliskim Tarnowie (dziś Tarnowo Podgórne), w której w 1907 roku był wiceprezesem rady nadzorczej. Udzielał się też w polskim ruchu wyborczym, w maju 1908 roku podczas kampanii wyborczej do sejmu pruskiego zagaił wiec dla powiatu zachodniopoznańskiego w Mrowinie. Poza tym w Cerekwicy zajmował się zwłaszcza zorganizowaniem młodzieży parafialnej, dla której w roku 1912 powołał Sodalicję Mariańską, w której zgromadził 140 młodzieńców. Prowadził tam poza tym szereg bractw kościelnych, takich jak: Sodalicja Matek Chrześcijańskich, Apostolstwa Modlitwy, Bractwo Wstrzemięźliwości. Od około 1916 roku był członkiem Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk.

Zmarł w Cerekwicy po ciężkiej chorobie 24 kwietnia 1930 roku.